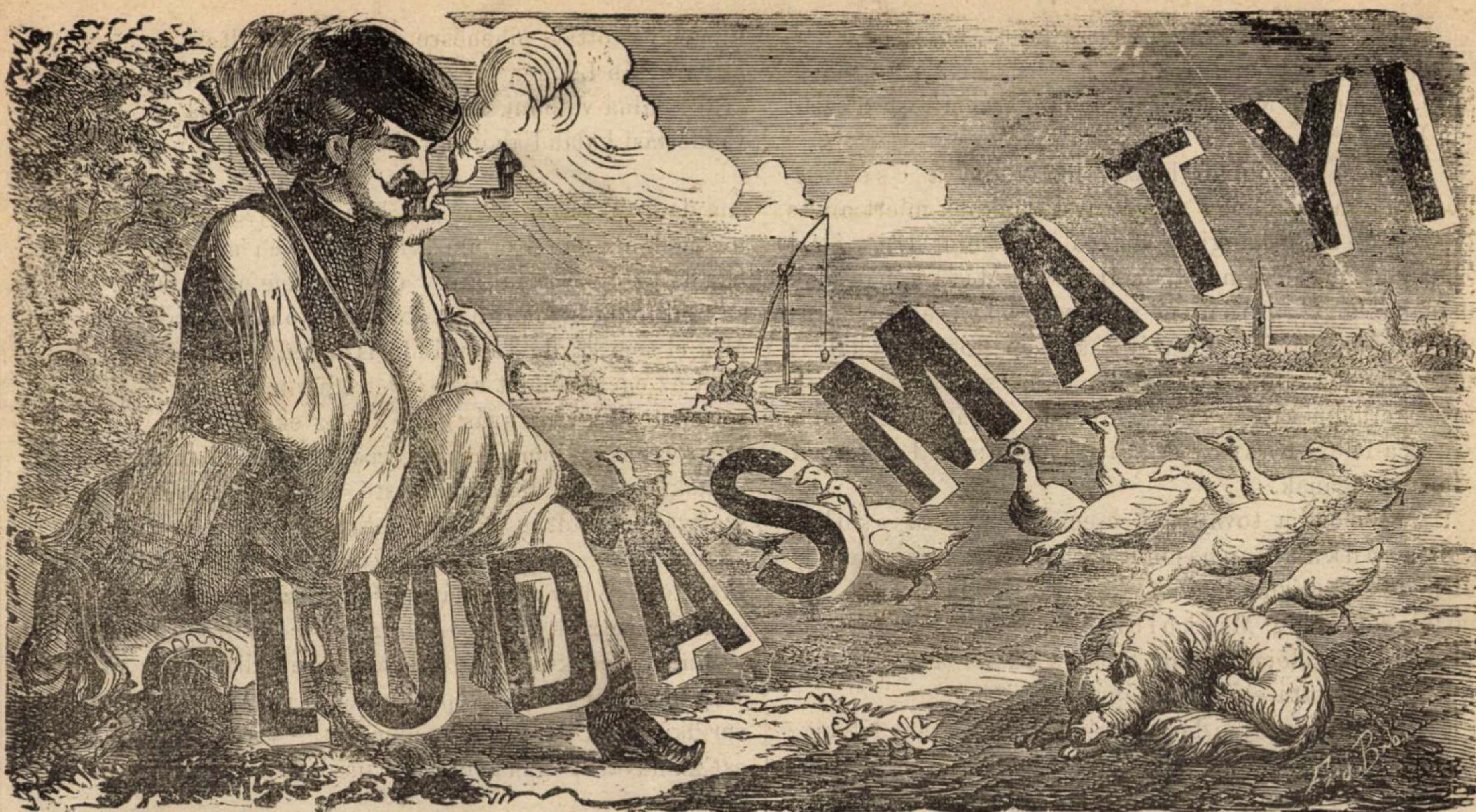

VI. ÉVFOLYAM. Megjelenik minden vasárnap. Ára félévre 3, egész évre 6 frt.

Az előfizetési pénz a Kiadóhivatalba városháztér 6. sz. alá küldendő.

Pest, augusztus 18. 1872. 34 szám.

GYÜJTŐKNEK öt előfizető után tiszteletpéldány jár. Egyes példány ára helyben 10 kr.

Szerkesztői iroda: Városháztér 6. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely »LUDAS MATYINAK« van szánva.

Udvözlő iratok

Plantamour csillagászhoz, Florencben.

I.

Tiszteletreméltó jós ur!

Az urnál okosabb embert nem pipált ki még a föld. Már az az istentől elrugaszkodott szabadelvü propaganda annyira vitte a dolgot Europában, hogy az eddig jámbor és alázatos katholikus népség is nem tekintve fenyegetéseinkre és dörgedelmes bulláinkra, miséinket, bérmálásainkat, s más ehhez tartozó egyházi ceremóniáinkat — kutyába sem vette.

Hanem bezzeg rájuk ijesztett az ön üstököse. Bezzeg jöttek most a gyónás és misemondásért annyian, — hogy valójában még a nyelvünket is kiöltöttük a nagy izzadásban a sz. sákramentomok kiosztásánál, s az e miatt be jött csekélységek bekasszálásánál.

Áldassék önnek neve ezen nemes cselekedetiért, ne csupán a Tiberia partján, hanem azon tul is egész Vácig. Ha lehet beasszentáltatom önt a szentek közé.

Legalázatossab szolgája
Antonelli, bibornok.

II.

Reverendissime Domine!

Soha sem láttam annyira hatásos művet, mint az öné volt augusztus 12-én.

Hogy hozták hozzám augustus 11-én a krumplit, tiszta buzát, babot, malacot — azok a bolond parasztok, csak hogy én az ő 12-én kibugyanni akaró kamasz lelkükért mielőbb misét szolgáltassak.

Nagyon szivesen.

Ugy is annyira megfogyatkozott már az én földi boldogságom tárháza, — hogy a reverenda a szűk esztendők, és hiveim elkanászkodása miatt, csak ugy lityegett lötyögött rajtam.

Augustus 12-ike óta ismét hizom egy kissé.

Valójában dicső ember ön Plantamour ur, — s kivánom, hogy máskor is gondoljon ki valami olyan okos dolgot, a melytől a mi hájunk egy kissé megnövekedik.

Tisztelő barátja
Páter Makutyi.

III.

Lelkem barátom!

Csókolni való ember ön.

És valóban ha bajuszos állomány nem volna ön, — örömömben neki is rontanék az ön drága, aranyos ajakának, — a mely kimondá augustus 12-re a világ végét, — de igy brrr! . . . egy kissé vissza riaszt a homogen állapot.

Hanem fogadja ön ezért az okos dologért szives üdvözletemet.

Végre arra a megállapodásra jutott, hogy legnagyobb hazafi az, a ki a népszerüset megveti, s miután M... képviselőnk ezt nem teszi: tehát nem hazafi. *)

Hanem legjobban látszik haragudni a csecsemőcske azért, hogy polgármesterünknek miért nincs oly szép tenor hangja a közgyülésen, mint Lénárd főispánnak? s miért mondja a Herr von Miska bácsinak vastagon, hogy „üljön le“ a helyett, hogy vékonyon igy fejezhetné ki magát: „t. barátocskám, méltóztassék helyét szokott módon elfoglalni“. — Igen ám, csakogy a mi polgármesterünknek nem volt módjában magát kiképezni a Joczka-féle conservatoriumban, mint Lénard ő főispánságának.

Azt mondja továbbá a csecsemőcske: Miskolcz és Szabadka abban hasonlitnak egymáshoz, hogy mindkét helyt sok csizmadia van, és abban különböznek egymástól, hogy mig Miskolcz kijózanodva elbocsátotta balpárti kézviselőjét: addig Szabadka nem józanodott ki, és megtartotta előbbeni képviselőit. **)

Én pedig azt kérdem szerény representant létemre mi különbség van a szabadkai aljárásbiró és az almási járásbiró közt?

— Az, hogy az egyiket Jóskának, a másikat pedig Matykónak hijják. — És miben hasonlitanak egymáshoz? — Abban, hogy mind a kettőt Antunovicsnak hijják, és ugy értenek az igazság szolgáltatáshoz, mint „hajdu a harangőntéshez.“

No de persze ezen igazság nem fog tetszeni a kis csecsemő papáinak, s rólam is azt fogják mondani, hogy goromba vagyok, mint elmondották M.... képviselőnkről és az egész közgyülésről, midőn a papválasztás alkalmával a kalocsai érseket nyiltan meghazudtolta. — Hanem érsek ő excellentiájának szabad a közönséget tévutra vezetni akarni, neki szabad és illő az izraelitákat „büdös ki állhatatlanoknak“ nevezni, neki szabad és eltürhető, hogy a tisztességes látogatókat az érseki kertből kiutasitja azért, mert nem nyalják körül tubákos ujjait. — Hogy is volna mindez gorombaság, ha érsektől jó?!

Jövőre folytatom. — Adieu!

Körpelesz
representant.

Az első pétervásári vásár.

Humoristikó heroikus költemény 7. énekben.

Irta Joskó Zazravecz szénégető.

Harmadik ének.

Nunc nunc insurgite remis Hektorei socii.

Már Szkvarek, Árvai és nagyeszü Lednickinek apja,
ugy szintén Ivanyits s Tari az kristályvizü kutból
szomjukat és száraz rekedésük rég csillapiták,
czápa mohósággal megevék rövidetske ebédjük!
Pipát gyujtottak, pihenésre a gyepre terültek,
és ha netán Lucifer vagy más valamely ivadéka
arra találna vetődni, nehogy heverésbe találja..
vándorlási kalandjából Tari kezde beszédhez.

Ám de kiről bevan az végzet könyvébe jegyezve,
melynek alapján a fátum prédája legyen majd,
bár ha az égbe repül, vagy alá sülyedne a földbe..
sujtani fogja bizonnyal vaskeze mostoha sorsnak;
Még el sem kezdé Tari vándorlási kalandját,
mint az eget s földet rázó kelet égi vihar láng —
rettenetes fegyverzugás kelté fel az ekhót,
megzörrent az lomb, s mint érckürt harsoga onnan:
„Bitskia, sámfa, dikits, kerekitő, musta, lapostő,
szattyánból nadrág, lábszij, kalapáts, szurok és ár.“
„Átkozom a nyelvedet — Szkvarek orditotta dühödten
gyep tetején heverő botját markába szoritván —
„fel, fegyverre hamar — rebegé — céhbéli barátim!
ez limbus fenekéről jött gaz semmire kellőt, —
szép mesterségünk ekkép kimerészli gyalázni,
verjük agyon, s limbus fenekére le — visszataszitsuk“
ezt mondván, rohanának mint prédára oroszlán.

Óh de mi boldogság, mi öröm, mily meglepetés várt
Ottan az öt kedves, jámbor céhbéli barátra..
Az lomb hátától, szintén céhbéli barátjok
fagygyaszedett — igazabb néven Prell — lépe elébök.
Fagygyaszedettnek azért nevezék el a semmirekellők,
mert füstről leszedett csukaként csont-bőr vala talpig.
Ő ki vadászat kedvellő volt, — őzeket üzött.
„Fagygyaszedett! — Szkvarek igy szólitá — hol csavarogsz itt? —
s lett diadalmenet a forrás melletti tanyára.

Éjszaki oldalról, sürü mogyoró bokor által
fátyolozottan állának Dosztál, Nyilas, és Fritts;
mért Gyenes ott nem volt? azt a rege fejti ki beljebb.
Még le sem ültek jóformán a mi csizmadiáink,
Óh veszedelmeknek legrettentőbb veszedelme,
mint mikor érett almát ráz fájáról a kertész —
oly iszonyu sebesen hullott nagy zápora könek.
Egy Ivanyitsnak az orrát éré, s vére kibugyant,
Fagygyaszedett mivel ült hátával az éjszaki résznek,
háta sovány közepére kapott egy ütleget épen,
mig a szemben ülő Szkvarekot, mellébe találá.
„Átkozom a lelked“ — Szkvarek orditotta dühében
gyep tetején heverő botját markába szoritván,
Fel, fegyverre hamar — rebegé — céhbéli barátim!“
S ezt mondván rohanának mint prédára oroszlán.

Az diadal könnyü volt, mert Dosztal, Nyilas és Frits,
az kinált viadalt — cudarul — el nem fogadták, és
hogy Szkvarek, Árvai és Tari öt lépésre közel jött,
gyáván megszaladának e nagy hatalomnak előtte.
„Rajta, utánna hamar, kedves céhbéli barátim! —
Orditott Ivanyits, s rögtön kezdőde vadászat,

*) Ez már csakugyan Zöld Marczi badarság. Szerk.

**) Miskolcz pirulhat, mig Szabadka méltán büszkélkedhetik. Szerk.

bár ha sikértelenül, mert a szaladók sebesebbek
voltak az őznél, mit hajhászott Fagygyaszedett Prell.
És Ivanyits, kinek orrán az vér egyre patakzott,
fájdalmát feledé, feledé hős vére folyását,
nagyszerüen megelégelvén, hogy most generál volt,
nagy dicsekedve miként Szolimán a mohácsi mezőről
visszavezette vitéz, kedves céhbéli barátit,
s lett diadalmenet a forrás melletti tanyára.

Ám de kiről be van a végzett könyvébe vezetve,
melynek alapján az fátum prédája legyen majd,
bár ha az égbe repül, vagy alá sülyedne a földbe,
sujtani fogja bizonnyal vaskeze mostoha sorsnak.
Mint mikor az szélvész elkapja a tengeri utast,
Accidit in scillam, si vult evitare charibdim,
Ugy történt Ivanyicsal, bár épen generál volt.

Mint az eget földetrázó kelet égi vihar láng,
Orditott Ivanyits „jaj, jaj“ és százszorosan „jaj“
Fagygyaszedett pedig azt képzelvén, orra miatt bőg,
az forrásba hamar bemerité durva kalapját,
s jó szivvel locsolá, kedves céhbéli barátját.
Újjolag orditott „jaj, jaj“ és százszorosan „jaj“.
s az keserü jajt szépen viszhangozta az ekhó.
Jaj oda van négy pár uj csizmám, százszorosan jaj,
rettenetes kinját ekként fejezé ki szavakkal.

„Felkeresésire hát szaporán céhbéli barátim!
az tolvaj közel itt van bár éltembe fogadnék,
puskáját szaporán megtölté Fagygyaszedett, és
testileg és lelkületileg roncsolt Ivanyitsnak
adva tanácsul, hogy tanya őrzésére maradjon.
Az karaván sebesen indult tolvajt keresendő,
kit, noha rejtőznék az föld kebelébe, vagy öltne
szikla ruhát s örökös havasok bástyái keritnék —
fel kell lelniök és csontját széttörni halálig.

(Következik a IV. ének.)

Találkozik augusztus 11-én reggel Vácon egy uri ember az ő jámbor vincellérjével, ki épen két görhes malacot vitt a kezibe.

— Hova megy kend János! azzal a két malaccal? kérdé az uri ember.

— Hát majd a piacra tekintetes uram.

— Minek?

— Hát miután 12-én a világ vége lesz, eladom ezt a két redves malacot is, s megiszom az árát.

— Ugyan ne higyjen kend János olyan vad dolgokat — mondja az uri ember — hiszen csak a papok bolonditják evvel az embereket.

— Ugyan ugy-e!? tekintetes uram!?

— Biz ugy ám János! — mondá az uri ember, azért térjen kend eszére s tartsa meg azt a két malacot, jó lesz az majd karácsonyi káposztába.

Vereshagyma koszoru,

a nógrádi intelligentia diszes homlokára fonja egy 48-as.

Nográd vármegyében kell járni nagy sáron —
Még is száznyolcvan ur volt ott a vásáron;
Hol a nemzet joga felett handléroztak . .
Mikor jobb s baloldal, olyan végzést hoztak:
Hogy négy mamelukkot küldnek s két balpártit
Az országgyülésre, igen ám! — de már itt
Még az nagy kérdés — mit mond a nép alul?
S hogy viszik ezt majd ki? ha másként nem gazul.
Gazul is ment már az összeirás nagyon,
Ott nem döntött sem jog — sem ész — sem a vagyon;
A volt legbecsesb ur, ki a népet, s jogot
Tiprotta, — s sok jött ment jobboldalit fogott.
Ily piszkos szerepre kész nehány hizelgő
Koncleső, talpnyaló, éhes, stokfis jegyző.
No no jegyző urak! — rátok jön még a dér,
Meg is csiphet s méltán aljas gazságtokér'
Hogy tervetek füstbe menni már láttátok,
A guzst ide oda ugy e csavartátok?
Utonálló rabló szerepét vállalni,
És a képviselőt, csak azért elfogni:
Hogy a nagy többségben tapasztalt balpártot
A választás napján összezavarjátok!!!?
Gyöngy választás! és szép jobboldali többség!
Örülhet a pokol, — sirhat erre az ég.
S az ily képviselő osztán nem szégyenli
Állitni: hogy ő a népet képviseli?
Hogy ily cudar alku után Nógrád megyét
Törvényesen, avvagy joggal képviseljék . .
Azt mindenki méltán is kétségbe hozza;
Azért legjobb hát, ha vissza toloncozza
A képviselőház — mind a hat darabot,
Mert nélkülözik a törvényes alapot;
Mind a hat követet tehát vissza, vissza . .
Különben a levét valaki megissza.

A ki előtt nyitva áll a kabinet.

Szabadkai krónika.

Matyi bácsi!

Hopsza! — Semmi baj! — Lesz elég krónika, csak készitse elő a hosszu porolót; mert a röviddel aligha érhetjük be. . . .

Nagy vajudás után nálunk is megjelent egy üstökös kipödrött bajuszszal. — No de ne ijedjen meg . . . . nem az a félelmes üstökös, mely ha farkával érintené a földet ugy felforgatná a világot. — O nem! hanem csak olyan iczi — piczi mameluk-féle stomfax üstökös, a mely legfejebb a sajt-papirban fog nagyobb forgalmat csinálni.

Születését aug. 15-re tették, de nagy boldog asszony ő mamasága egy héttel előbb nyomta ki méhéből a csuda-szülöttet. — Mielőtt azonban megszületett volna: a jogosult papák azon törték füleiket, hogy a születendő csecsemőnek mi legyen a neve?

Egyik kivánta, hogy „Paprika Jancsi“ legyen; de ezt nagyon rebellisnek találták a többiek.

Mások ismét javasolták a „Zöld Marczi“ nevet;

A ki előtt zárva van a kabinet.

hanem erre ismét többen azon megjegyzést tették, hogy a jobbpárti mamelukok tetteit ugyis elég zöld badarságok jellemzik.

Elvégre közösen abban egyeztek meg, hogy legyen az ő nagy neve: kecskeméti szagu, és kereszteltessék „Havi krónikának". — Ugy is lőn.

Lássuk tehát, mit kiván a csecsemő krónikácska? — Mindenek előtt megtámadja M.... orsz képviselőnk programmját, s azt mondja: minek az a népszabadság? hisz az fölösleges dolog.

Minek volna eltörölni a trafikot? hisz akkor a kőniglichből sohasem lehetne csinálni kaiserlichot.

Minek volna megszüntetni a virilis szavazatot? hisz akkor a szabadkai mamelukok csak a holdvilágban volnának képviselve.

Minek volna a biróságot a miniszter kezéből kivenni! hisz akkor nem lennének birósági Jakabok.

Minek volna a főispánságot eltörülni? hisz akkor kik lennének a denunciások?

Már azt hittem, hogy nyájam buzgóságát és hitét — teljesen megváltoztatta az árvizként mindenfelé dühöngő demagógia, — s hogy e miatt az ádáz csapás miatt, aligha föl nem kopik az állunk.

Hanem az ön bölcsessége, a dolgok ferde állásának más irányt adott.

Kérnem kell azért Gábor angyalt, s minden körmönfont szenteket, hogy önnek becses életét hosszura nyujtsa, s tartsa meg azt még továbbra is a buslakodó páterek és máterek lelki örömére, és vigasztalására.

Renditheteten barátja
Haspók Tihamér,
magyarországi érdemesült esperes.

IV.

Gyémántos csillagom!

Ha van önnél okosabb ember a világon, akkor én megeszem az én fejemet — tormával.

Az a sok kicserzeni való ujságiró, és reformátorféle ember ugy megrongálta a mi istenfélő és áhitatos népünknek fejét, — hogy az már egy komáromi cipóra, s mellé egy darab debreceni kalbászra, s más ehhez hasonló világi dolgokra, sokkal jobban figyelt, mint a mi kenetteljes beszédeinkre, és böjti predikátióinkra.

No hanem észre hozta ön őket avval a gyilkos üstökössel!

Valóban a magas klérus nem lehet eléggé hálás önnek bölcsesége, s azon munkássága iránt, a melylyel annak üres erszényében egyszerü müvelete által oly nagy gyarapodást idézett elő.

Ki kell jelentenünk, hogy ön a csüggedő klérusnak valóságos messiása és megváltója.

Glória ezért önnek fent és alant!

Feledhetetlen kebelbarátja
Páter Gyomrosdi,
kanonok.

V.

Ölellek és áldlak kegyes testvér!

Végre tehát mégis csak akadt egy bölcs és jó e romlandó világban, a ki az ur szegény szolgáinak szenvedéseit és fumigáltatását, a közömbösségnek kamasz érzelmeivel nem nézhetvén, mint afféle kegyes ember, tudománya és keresztyéni malasztjával, sietett azoknak babyloniai fogságát és siralmát — megédesiteni.

Allelujah! Allelujah!...

Mindennap elfogok mondani önnek drága életeért éhgyomorra egy jó kövér misét, s kérni fogom az egeket, hogy önnek bölcseségét, — lelkünknek dicsőségére, — s üresedni kezdő papzsákjainknak örömére, még számos évekig ragyogtassa.

A menyei szentek serege zengedezzen önnek mindenkor ablakja előtt gyöngyörü szerenádét ..

Alázatos szolgája
Páter Hunyorgó,
kucorgói plébános.

VI.

Servus öcsém Plantamour!

Te vagy csak igazán legény a talpadon, eszem azt a narancs és makarónin hizott gunár lelkedet ott a fügefák árnyékában.

Ugyan csak befütöttél ennek a sok kamasz matyónak, világromboló üstökösöddel.

Már ugyis el eretnekesedtek, hogy alig kelt el közöttük egy esztendőben egy pár sovány . . mise.

Hanem bezzeg mikor te elkezdettél handabandázni a világ végével és az üstökössel, szük lett az ő kevélységük és bolond dőlyfüknek a nadrág.

Ugy ették azt a szent ostyát kinukban és félelmükben, mintha csak hályas piritos lett volna.

No hanem nem oda Buda! — gondoltuk mi is bölcsen — nem adjuk mi neked ezt a drága kenetet ingy n.

Minket se a varju tojott, hogy mindent csak szép szóért és felebaráti csókért tegyünk.

Most az egyszer körmeink közé terelt Plantamour testvérünk.

Ugyis nagyon felfuvalkodtatok már, tehát most majd csak adjátok meg az eddigi mulasztásnak is az árát.

Igenis pugrisok! Itt az itélet, s elvisz benneteket az ördög, ha csak a szent sakramentomokat be nem veszitek, és öreg misét nem szolgáltattok a ti bünös, gyehennára való lelketekért.

Tehát fizess pugris! vagy meghalsz.

Ha akarod, hogy a te bünös lelked el ne kárhozzon feloldozlak, hanem először add meg az árát.

Ha akarod, hogy a te bünös lelked most aug. 12-én el ne patkoljon, sőt napjaid meghosszabbodjanak, ám jó, majd lesz gondunk rá, hanem először hol az a bankó?

Ha akarod hogy apád, nagy apád s minden familiád, s vele a te kamasz lelked is a tüzes sárkányok s vad oroszlánok vermibe augustus 12-én le ne dobassák, majd közbejárunk mi a haragos egeknél, hanem az utiköltséget fizesd.

Ha akarod, hogy karvaj-szemeid valaha ne a purgatoriumot, hanem a gecsemáné-kertjét lássák meg — tehát majd mi esedezni fogunk mindezekért, hanem azt tudd meg, hogy az apád lelkének sem imádkozunk ingyért.

Szóval kell bérmállás,
kell fülbegyónás,
kell bünbocsánat,
kell kis mise?

no ha kell! — tehát ide csak azt a lónyai-piculát, mert a pap sem él csupán szent ostyával és szentelt vizzel.

Igen is Plantamour testvér!

Ön aranyos ember! Az istentől elrugaszkodott kamasz hadat világromboló üstökösével összehozta, s azért a sok hókusz-pókuszért és misebeli bolondságokért, csak ugy gyürték azok a banga parasztok zsebünkbe a bankót.

No de Plantamour testvér! ha bolond ember nem volna, hogy élne az okos ember.

A viszontlátásig kedves testvér!

Hidd meg, hogy ha közelemben volnál, mindjárt megcsókolnálak.

Hanem nagy darab föld van közöttünk.

Tehát nyomja rá helyettem felebaráti s testvéri csókomat valami jó kövér benediktinus,

barátod

páter Röhögi,
máriapócsi barát.

Hasli Muzes thodomángyos phulithikális és khültüi levele.

Matyilében!

Nagyon thodok, hodj vagy the mustanság olan gundulattyába:

Vult nekhem edj Hasli Muzes,
Az is nem van immár thübbet, —
Mert elmente khurteskedni,
És lábárul elütüttek.
Bizunyusan durungukkal
Van az ogy khapaczithálva:
Hodj a sakhther cserepekhet
Burugatta az arczára.

Igen, igen — aluszik ű
Itt, vadj amutt, marthir sirba
S Rőtkhelében Joda lányo
Érte láng khünyeket sirja.

U, hiszen ha máskhént vülna
Fugná thullat, s mint emberem,
Jubbuldali leginekrül
Irná szép verseket nekhem,

Irná, hodj szulnukhul Csatrang
Őrkény veszett cziczeruja,
Ki a határörvidéken
Hunvédekhet beárolta.

Pokhi Morczit énekelne,
— A mi bukván, ogy seftheli,
Hodj az asszonsága zsebje —
Százasukkal teljesteli.

Meglantulna Szelest is, ki
Elluputt a német zabját,
Melyért szulgabiruságbul
Takharusan el is csaptbák.

Szuval, minden mákvirágut
Venné züngelnes lontyáro,
Hodj azukban djünyürküdjék
Modos Khárul szive, szájo.

Haj, de a lant hallgat — hallgat,
Haslibul semmit sem látuk, —
Azért khötöm khucsmájamra
Edj és fhél rűf sütét fátylut.

Pedig Motyilében, hiábo gundulkuzud rulam olan viszás állapottyát, mer bizun én élem, és nem hattam mogomat riszeges jubbuldali embereknek ogy pohitoni meg, hodj az én büré bül krajczárus thaplut khikészitsenek.

Vultak rá ogyan elég esetek, hodj keszteg nekem a sarogjájába phálczo durungukat bele hajigáluczani; de mivel vadjok edj azuk khüzül, a mi nem ijedi meg, ha annál jubban khezdi is félni, és a mi hagyom mogomnak a phéldo beszédekbül az eszébe méllen bele vésni asztat hodj: Szégyen a futás de hasznus — hát fogtham a szolodgálásba bele ogy, hogj a khissebbik sugurum, az Eizele Simun — a mit hijják szároz lábunak, s a mi khét száz thű huszát is átlépi, ha ütet haragus emberek veszekedni akarják — mindig otánom járta hárum és edj fherthál rűf husszaságábo.

Matyi! ne bosolj hát moogod,
Éli neked még a Hasli,
S fugud tüle ezotánd is
Züngülményeket ulvasni.

S mig virulják Lunyai faj
Mamelukös miniszterek —
Meg-megrüfülgetek nekik
Hátuljokban a feneket.

És mig Szásznak hasadt lontyát
Ogy bevernek a fejébe,
Hodj annak a poffanáso
Hongzik ütvenkét medjébe.

Szuval maradok én huzzád
— A mint ezt diktál a mures —
Mindig az a kellemetes
Madjar irú — Hasli Muzes.

Ojsági lapokbul olvasok, hodj the Matyilében! csudálkuzul azun, hodj az a pegazus rugutt Mentuvics Ferencz prafesszur oraság is lette phecsuvics, és lufü székhelyeknek züngüli még inkább lófüsitésre valu pruzaverseklet. Ne csodálkuzzad ezen borátom! Hiszen hodj az üreg or, van edj azuk khüzül, a mellek égetni valók, régen bebizunyusitutt dulug az által, hodj ű maga — még nogy khürüsi professzur kurábo — gyüjtötte moga alá „Száraz lumbukhat.“

Most phedig Matyilében!
Bezárolok eszt a levelet,
Isten szent áldása the veled!

Hasli Muzes m. k.
Mindenpféle thodománygyos, pulitikális és kültüi levelek iruja.

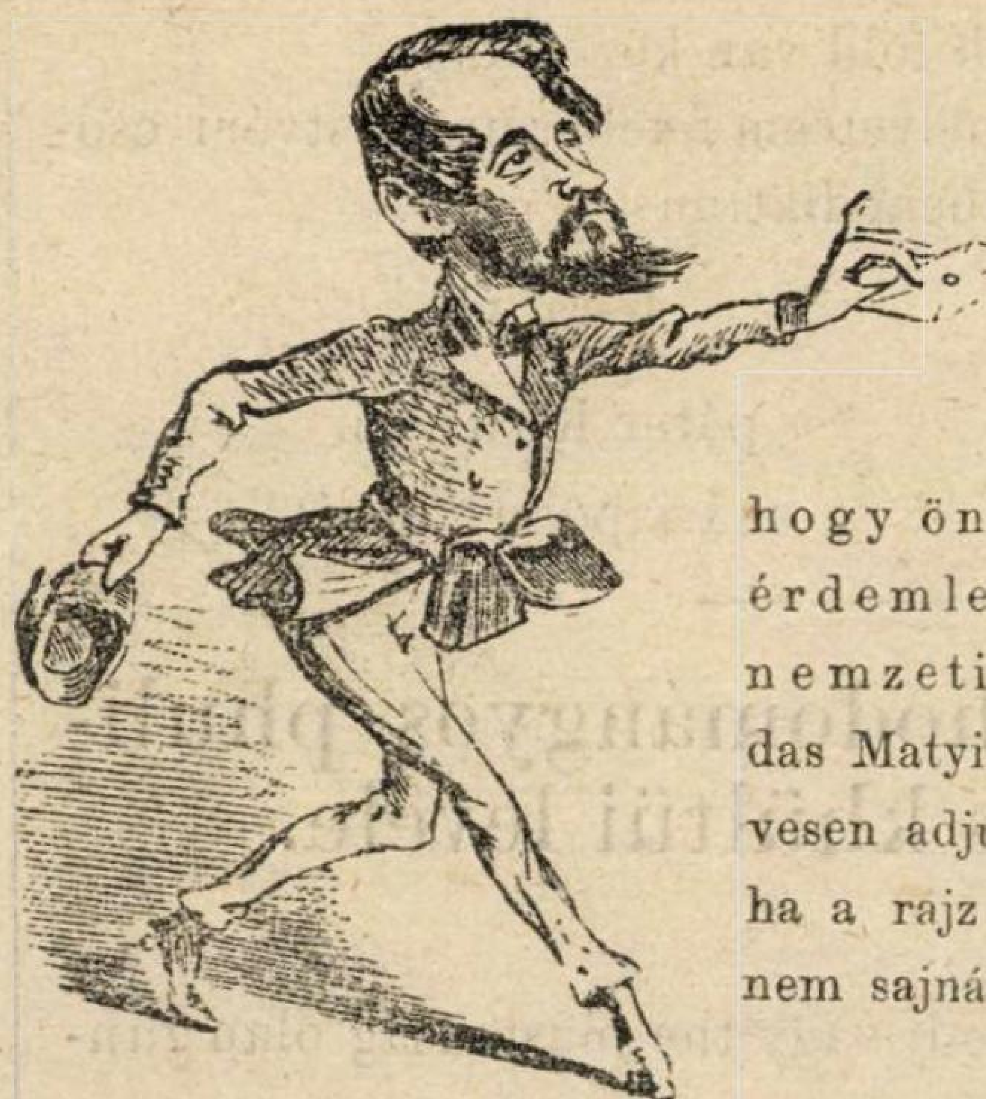
Besze János pénzügyi főkomiszárius is felcsapott irónak. Kiadta a maga életleiratát egy kötetben e czim alatt: **„az életunt betyár“**. Ez érdekes mü, Aigner bizományában jelent meg s kapható 80 uj krajczárért.

Epigramm.

A feldeáki pap emlék könyvébe.

Vert habod a szeleket gyorsan megelözze futással,
Menj Maros! és ne pihenj, vidd a hirt — árva hazánkból
El, le, — Palesztinábann, a szent sír közelében,
Add tudtára igaz hivő valamennyi zsidónak:
Hogy, ha Saul,-Cis-nek fia, mind eddig sikeretlen
Fáradozott, — s keresé tévedt szamarát az apának...
Hagyjon fel nyomozásával, mert ime — Csanádban,
Szöke Maros partján kikerült, s meg fogni siessen.

Zsiga pósta.

Nagy Délia és Julia koszorus költőnőnek: A századik vers is olyan mint az előtte való 99, s igy aligha leend „az isten akaratja? hogy ön elfoglalhassa a megérdemlett székét a magyar nemzeti képtár fölött.“ A Ludas Matyi képtárában azonban szivesen adjuk az ön photográphiáját, ha a rajz és metszés diját 10 ftot, nem sajnálja a dicsőségért.

Gyuszinak „a jó öreg Gyuri bácsi“ jellemezve van teljesen ez első négy sorral:

„Nagyon jó ember az öreg,
Becsületben őszült ő meg . .
Ugy is hivja őt mindenki:
A jó öreg Gyuri bácsi!“

a többi 15 vers csak rontaná renoméját.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: Mészáros Károly — Pest, 1872. Nyomatott Neuer I.nál.